

צבע העינים

זכרונות רחוקים, מתקופת מלחמת העולם הראשונה, העלה השבוע הסופר **אביגדור המאירי** במסיבת תגיגית. לבוש מעיל צהוב ומגבעת שהסתירה את מחצית פניו, כדרך הבלשים, גילה המאירי: "אני זוכר את היום שבו נוצרה המלה סקסאפיל. יצר אותה הבמאי האנגלי אלכסנדר קורדא בהוליווד, בזמן מלחמת העולם הראשונה". המשיך המאירי, שלאחרונה הכריז על החלטתו להציג סרף למפא"י: "היום, אם לאשה יש סקסאפיל, היא צריכה להוציא אותו החוצה עד כמה שאפשר, אבל להזהר ששום דבר לא יהיה באגלי...". בעניינים מסוג אחר היו עסוקים שני אנשי ספרות אחרים, המעל דפי העיתונות החליפו ביניהם מחמאות לא עדינות ביותר, השניים, הסופר **דב סדן** והמבקר **ד"ר ברוך קורצווייל**, ניהלו קרב חריף שהיה המשך לאי חלוקת פרס ביאליק לסופר **ס. יזהר**. הדוֹקֵב המשעשע החל לפני שבעים, אחרי שדב סדן ביקר את שופטי פרס ביאליק על שלא העניקו את הפרס ליוהר, והותקף עליידי קורצווייל. בהתקפתו נגדו שאל סדן: "היכן היה כבוד יריבי בימים שתחננו את יובל החמישים של אברהם שלונסקי ושאני נתתי בו את חלקי אם בכלל? באסיפת המונים במוג'רבי או בכתב בדבר ובגיוניז? קורצווייל לא טמן ידו בצלחת, תקף את סדן על שהסכים להשיב למשאל בענין מכנסים לנשים, טען: "זה מזמן אבד לו לדב סדן חוש הבינה בין עיקר לטפל, בין מדע לזיורגליסטיקה, בין ערך לאי־ערך, בין מתינות של אמת לבין מתינות שהיא השתמטות מתפקידי איש הרוח... אין הוא רוצה כנראה להסתבך באי פופולריות ובמקום למי דוד סופרים ובעיקר כל מיני גבאים, באבני בוחן, הוא מגיש להם קצרת צמוקים וקצי רת אגוויים...". ישראלים רבים בצרפת הופתעו כאשר הוזמנו השבוע להיות נוכחים בהצגת גאלה של סרט ישראלי חדש, שהוצג בליאון, הם היו יותר מופתעים כאשר התברר כי **ז'אן סוסטל** עצמו נתן את חסותו לסרט בשם ילדי החירות, שספק רב אם איזה שהוא ישראלי שמע על יצורו בארץ. רק בהצגה עצמה התברר כי הסרט — שלכבודו הוטרחו ישראלים רבים, בתוכם סגן יושב־ראש הכנסת **ארי יוסף בן־אליעזר** — אינו אלא הסרט **דן וסנדיה**, שהסתיים לפני שנים מספר בארץ, נכשל, תוקן והוצג מחדש, נכשל שוב, ונשלח ליצוא להצגה בחסות סוסטל... כאשר ביקר ח"כ מפא"י **עמי אסף** באחת מהיאחזויות הנח"ל בדרום הארץ, נשאר לו לון שם בלילה, פונה לכבודו צריפו של אחד החברים, שומר הלילה, שלא ידע על תפיסת החדר של חבר הקיבוץ, נכנס לחדר בשעה שלוש לפנות בוקר, טילטל את החיכ בקריאה נמרצת: "קום כבר לחליבה, פרשלופנר שכמון...". מקרה משעשע ארץ לסופר האמריקאי **רוברט סטנלי ג'ון**, שהגיע לישראל לרגל הופעת ספרו על ראש הממשלה דויד בן־גוריון. לפני שסיים את כתיבת ספרו, סיפר סטנלי ג'ון, ישב בשחיין ולפתע התברר לו כי אינו יודע את צבע העיניים של ראש הממשלה, הוא ביקש משלישו של ראש הממשלה, שביקר אותה חקופה בשחיין, לברר את צבע העיניים ולבריק לו את התשובה. האלוף בן־דוד

זמרת אהרני במקסיקו סיטי
חצוצרה ביד אחת

שבעל הבית המשיך להתפעל: "באמת לא האמנתי שאתה כל כך צעיר, הרי אתה כבר עובד עשר שנים במקצוע". "כן", הסמיק דן, "התחלתי בגיל צעיר מאוד". אחרי שורה של מחמאות שהעלו את חוש ההערכה העצמי של דן, הסתבר לו כי בעל הבית הינו רואה־חשבונות, וכי חשב אותו בסעות לר"י אה חשבון תל־אביבי ידוע... אגב, דן השלים עתה את עבודתו עם רביעיית מועדון התיאטרון על תכנית חדשה. תכנית זו היא כולה קודש לקול־ישראל, אולם נוגעת כמעט בכל שטחי המדינה, כמו ב" **משה ריין** למשל. השיר זה, הכפר הירוק, המושר לפי מגניית הסלע האדום, מספר בין השאר: בכפר רועה דויד את הכבשים / הצאן צועד לאט בשני סורים / כל תיש בגוש ושל הקשישים / וכל סלה בקלוב הצעירים. / דויד נטל סלה אחד קטון / והוא לראש הסור אותו מושיט / כמה כבשים אז מתחילות לרטון / ביחוד מן השורה החמישית.

★ ★ ★

בירה לשערות

אחרי הצלחתן הגדולה של קבוצות הכי דורגל של האמנים, הקומו גם שתי קבוצות כדורסל, אחת של נשים ואחת של גברים. בקבוצת הנשים משתתפות **אילנה רובינא, יחזרית ברישביט, רות אסתר אס, וזמירה בן זכאי**. בקבוצה הגברית משחקים **שלמה ברישביט, אורי לוי, אברהם דשא, אורי זוהר, ואהרון שפי**. הגילוי של השבוע היה ללא ספק **שושנה שני**, כוכבת ההצגה החדשה של תיאטרון סבסטיאן, שהתגלתה בהצגת זו כקומיקאית מוכשרת וכשחקנית רב־חזנית. אחרי הצגת הבכורה, ממש נתונה שושנה מרוב חיבוקים ונשיקות, היחידה שלא היתה כל כך מאושרת בהצגה היתה עצמה: "מרוב התרגשות הורדתי כמה קילוגרמים". ואצל שושנה, בעלת הגורה הצרה, מרגישים בחסרון כזה... לעליצות רבה גרם כתבו של עתון הסתדרות, שכתב כי השחקנית **חנה מרון** נוקטת לפני כל הצגה לכמה בקבוקי בירה, כדי לחפור את שערותיה ול"השת" להן ברק. הכתב שנמתח לא ידע, כי בירה אינה משחה כלל ברק לשערות, אלא מקשה אותן בלבד... אחרי ששהתה בקובה בתקופת המרד והמהפכה שם, העי תיקה הזמרת הישראלית **חנה אהרני** את מקום הופעותיה למקסיקו, הופיעה שם ככוכב ראשון במיוסיקול הגדול של מקסיקו סיטי, בלתי שתי תזמורות. יחד עמה על הבמה מופיעה תזמורת של המאריאצ'י, מנגנים בתבלבשות מקסיקאיות ססגוניות, שה' בולט בהם הוא ג'ון חצוצרה גידם, המנגן בחצוצרה בידו האחת... הזמר **ישראל יצחקי**, השווה עתה בפארו, כתב לידיו כי נפגש שם עם הזמר פול אנקא, וכי הזמר הצעיר הפופולרי רוצה לבוא לישראל אלא שהוא חושש כי צפוי לו אותו גורל שחלכה לגיני ריי... גם **ליטל ריין** המשיכה ההצלחה להאיר פנים בחוף־לארץ. היא קיבלה הזמנה לכתוב תסריט לטלביזיה הבריטית אודות חיילת ישראלית היוצאת אל העולם הגדול... מלכת היופי האחרונה של ישראל **מרים הדר** חזרה מסיר רה באמריקה עם בן־לויה קבוע. הצעיר ה' אמריקאי, המתואר ככנו של בעל נכסים, מלווה את מרים לכל מקום. לאחרונה הת' פארה מלכת היופי כי הצעיר הוציא על ארוחת ערב אחת עמה בפניו הירושלמי, סכום של 100 ל"י.

שלח לו מיברק בזו הלשון: "ענינו חומות נקודה אלוף בן דויד נקודה 25/1. אחרי שקיבל את המיברק התעורר חשש בלבו של הסופר כי המשטרה השחיתית תחשוד בו בריגול בגלל אותו מיברק. הוא התקשר מיד עם עורך־דויד, ביקש ממנו להתקשר עם השלטונות השחיתים ולהסביר להם את פשר המיברק. כאשר שמע ראש הממשלה **דויד בן־גוריון** סיפור זה, העיר לסופרו "אילו קיבלה המשטרה שלנו את הטלגרמה שלך, מסופני אם היו מאמינים לפרקליט שלך".

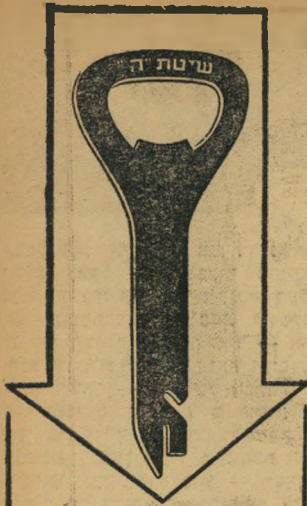
★ ★ ★

טלה בראש העדר

כאשר הלכה הכוכבת **חיה הריית** לבקר בפעם הראשונה בבית התיאטרון הקאמרי לשעבר בבנין מוגרבי, בו הופיעה לפני שנים כשחקנית, קיבלו אותה עובדי הבנין קבל פני מכרה נושנה. הקיוסקאי בבנין אפילו הומין את חיה לכוס מיץ פתווים. כאשר לקחה חיה את הכוס אל שפתיה ולגמה רק לגימה אחת, הבחינה כי ילד בן 10, לבוש בלויים, שעמד לידה ו' התבונן בענין כיצד היא שותה. היא נתנה לו את הכוס והילד נכח בהנאה... ה' צייר **יוסף ברנר** שנתה בשבוע במקרה מזוה, שאירע לו בעת שנפתחה תערוכת היחיד שלו הראשונה בארץ. את מודעות התערוכה הדביקו על גבי מודעות אבל כשעבר יוסל על פני אחד מלוחות המודעות התברר לו שהמודעת נקדעה במקצת וגילתה חלק מהמודעה שמתחתיה, ועל הלוח היה כתוב: יוסל ברגר ז"ל... מקרה מוזר עוד יותר אירע לבית־החרוזת **דן אלמגור**. דן, הלומד באוניברסיטה בירושלים, חיפש חזר עבור ידידה. באחד מסיווריו ראה חזר שהיה מיועד רק לסטודנט ולא לסטודנטית. הוא החל לרדת במדרגות, אולם כיון שמ' קבלת פניו היתה יפהפיה מעוררת תשומת לב, חזר והחל להתעניין בחזר שנית. הנצי רה הועיקה את אביה; זה הסביר לדן את התנאים, שאל: "אפשר לדעת מה שמך בחורז?" דן השיב בצניעות: "אלמגור". ה' איש נדהם: "מה, זה אתה אלמגור הידוע?" בצניעותו הגדולה כינכן דן בראשו. אלא

פסוקי השבוע

- **שריהבריאות ישראל ברוזילי**: "דויד בן־גוריון הוא כמו מסמר בלי ראש, נעוץ בקיר ואי אפשר לעקרו מראשות־השלטון במדינה."
- **ח"כ ישראל רוקח**: "לא צריך לבלבל את הנוער בכל מיני אידיאות, ותהיינת הטובות ביותר. יש לחנכו ללימודים בלבד."
- **המשורר אברהם שלונסקי**: "התנ"ך אצלנו כיום הוא מקלט לעריקים, אוהל ארעי לקטנטנים אך גם שורש גדול. התנ"ך מנוצל עתה להסתת־הדעת מן העובדות, הכסאות, כהברחת־גבול במכס רחוני."
- **המחנך אורי רפ**: "בולמוס התנ"ך בצורתו הנוכחית הוא לא דחאק ענין של אופנה, אלא יסוד של חוסר־תרבות במעטה של תרבות, זו תרבות של העמדת אדם אחד במרכז. פעם זו מלכת היופי, פעם חודורוב, ופעם עמוס חכם."
- **יגאל מופינזון**, על עצמו: "אני רחוק מלהיות מלאך. אבל זה צריך להיות מאוד משעמם להיות מלאך. ככלות הכל שמתי קו על העכר. אני חי בשקט ובבית. הורי הילדות בכל הארץ יכולים לישון בשקט."
- **הסופר יהושע בריינמן**, בתגובה על התקפת הסופרים עליו אחרי פירסום סיפור הארבעה: "אל יהי חלקי בקהלה של אגודת הסופרים בישראל... אין לאיש זכות להורות לסופר על מה יכתוב ואיך יכתוב."
- **עורך הדין האמריקאי מייק וולדר**, שנתבע לדון על הפרת הבטחה לתשלום דמי שידוכין עם נורית פילצר: "דעת־הקהל פה היא נגדי... זהו ממש מסע־צלב נגדי ואני משוכנע שהוא נובע מרגשות אנטי־אמריקאיים בישראל."

עכשיו

להשיג גם מפתח

משוכלל חמידי לפתיחת קופסאות סרדינים הישראליים

דרשי את הקופסה עם החריץ המיוחד המאפשר פתיחה קלה ונוחה.

תוצרת החב' לקופסאות סח

קצריים!
תלמידים!
פסודנטים!
הרשמו עוד היום לקורס ל'**קצרנות**
עברית ו/או אנגלית
(שני חודשים, פעמיים בשבוע)
במאולן גרג' (GREGG).
המנהל: ח. בריקמא (קמפינסקי),
תל־אביב, רחוב גורדון 5.
הצלחה מובטחת!

